

slikar **Marko Butina** v lastni podobi

slikar Marko Butina v lastni podobi

Rišem... rišem... rišem že celo življenje! V osnovni šoli sem risal kavboje, indijance in viteze, v srednji šoli stripe, na akademiji modele, v gostilnah in bifejih nešteto portretov in veselih omizij...

Narisal sem tudi veliko pokrajin. Risal sem na morju med počitnicami in po vaseh na službenih terenih. Tako je nastalo okoli 100 risb. Ko sem doma nazadnje pospravljaval omare, sem naredil izbor, jih nekaj priredil kot grafike za tehniko sitotiska in sedaj so tu. Tri grafične mape, v vsaki je po pet grafik. Narejene so v kombinirani tehniki, najprej v sitotisku (serigrafija), nato lesorezu. Ker že od akademije nisem tiskal grafik in nimam potrebnih strojev, je grafike tiskal kolega in prijatelj, akademski grafik in oblikovalec Dime Temkov iz Pivke.

Prva mapa je nastala v dolgih jutrih na morju, ko sem se zgodaj zjutraj, čim se je zjasnilo, odpravil ven in tja do desetih risal kak zalivček ali borov gozdiček. Do desetih zato, ker je takrat postalo vroče, okolica se je prebudila, odprli so se bifeji in lahko sem šel na jutranjo kavo z »dodatkom«.

Druga je nastala na različnih koncih Slovenije. Ravno tako zgodaj zjutraj, ampak konec je bilo že ob sedmih, ko je bilo treba začeti s »šihom«. Zato sem jih delal dva, tri dni.

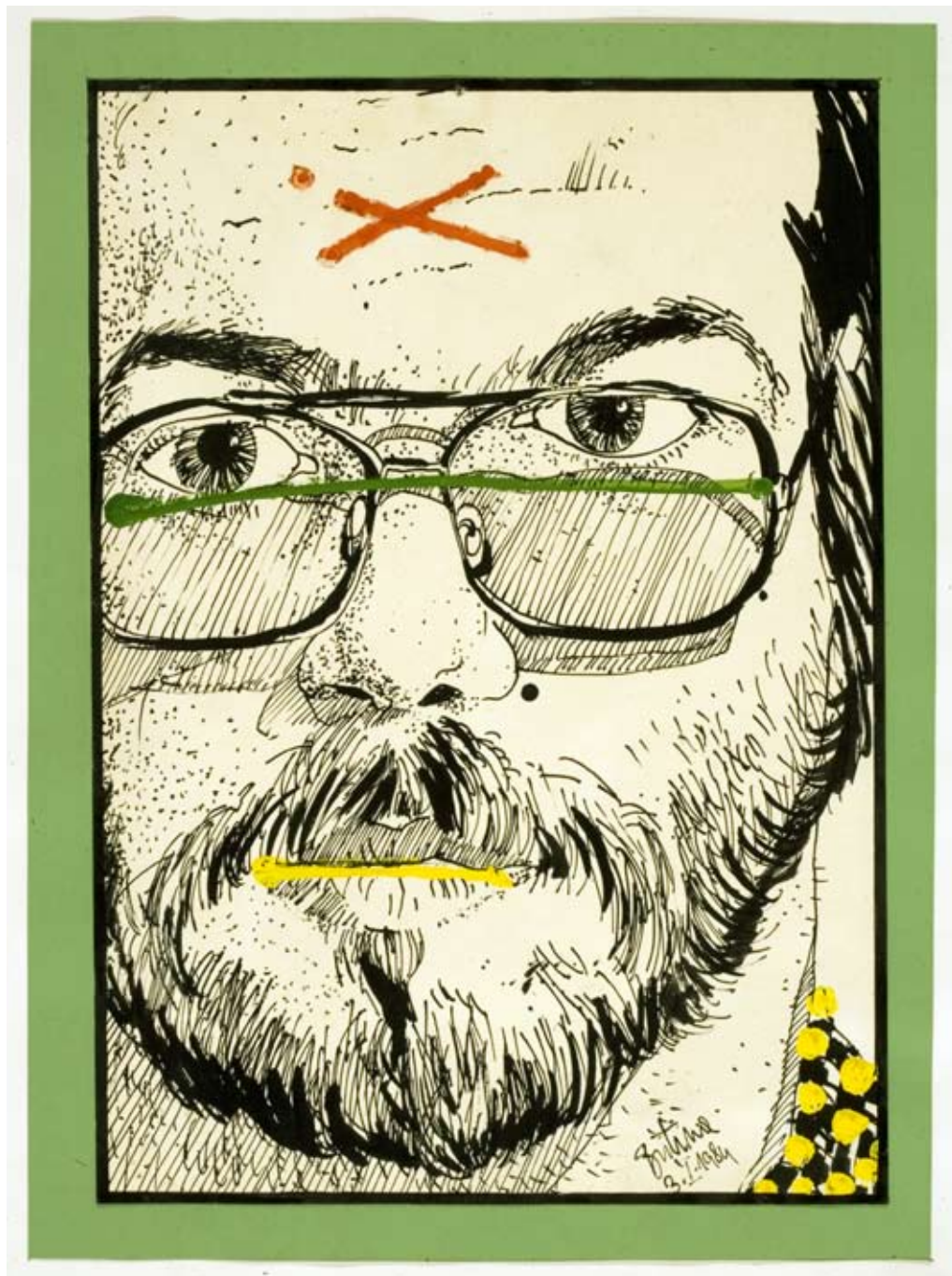
In tretja je iz Pivke. Nekaj let je že, odkar imam z družino svoj drugi dom v majhni vasi pri Pivki, v Veliki Pristavi. Teh risb je manj, ker je bilo veliko zidanja in še drugih reči. Sedaj je to nekako urejeno in upam, da bom tu uspel še kaj narisati. Lepih motivov ne manjka.

Poleg pokrajin sem risal tudi portrete. Ko sem poučeval

likovni pouk na osnovnih šolah, sem, če je ura dobro potekala in če so bili učenci mirni, katerega od njih poklical k sebi in ga narisal. Risb se je nabralo in starši so me prosili, če jih razstavim. Takrat smo učitelji hodili kadit na hodnike in tako sem tudi jaz, med uro stopil ven, da enega prižgem. Kadim, kadim in mimo pride fantič, stopi k panojem na katerih so bile moje risbe in jih gleda, gleda... Nekako čudno se je obnašal, nekaj je migal z rokami okoli risb, zato sem stopil bližje, da vidim kaj počne. Hitro je nekaj vrgel na tla in jo hotel »podurhat«, pa sem ga poklical nazaj. Bil je ves rdeč v obraz, jecljal je, zato sem pogledal natančneje. Ena od risb, portret nekega fanta iz osmega razreda, je bila nekam čudna. Po vsej površini in na drobno je bila »prešpikana«, na tleh pod njo pa je ležal risalni žebliček! Vprašam fanta kaj mu je, če je prismojen, zakaj mi dela škodo. Fant zajoče, zardi še bolj, jeclja, jeclja, končno pa le izdavi: »...če me je pa natepel!... uuuuuu!«.

Te risbe so čudno končale. Popival sem ves dan in pristal pri Vitezu na bregu Ljubljane. Risbe sem imel s seboj. Silno sem se smilil sam sebi. Imel sem težave z ljubeznijo, smilil sem se sam sebi, ker moram hodit v službo in ne morem slikat... Saj veste, pridejo taki dnevi! Šel sem ven in vse tiste portrete vrgel v Ljubljano. Naslednji dan, ko sem se streznil, sem jih šel iskat, pa jih je bilo na bregu samo še nekaj.

mag. Marko Butina, grafične mape Morje, Vtisi, Pivka, 2007

O slikanju in slikarjih: Eno od slik sem poimenoval »Anch'io sono pittore« (ital., »Tudi jaz sem slikar.«). Bajje je to izrekel Corregio pred eno od Rafaelovih slik.

Samozavest je važna stvar. Slikanje je bitka, sicer majhna, vendar bitka, ki jo vsak slikar stalno bije sam v sebi. Na srečo ni mrtvih - so pa ranjeni slikarji. Pri mojem slikanju je polno dvoma in negotovosti. Preverjam, kombiniram, poskušam, preskušam, spreminjam. Bi naredil tako, ... ne, mogoče je bolje tako ...., to je zanič ..., to mi ni všeč ..., to mi je všeč ..., to bom pustil ..., to naj zaenkrat ostane ..., kako je že to naredil Jože ..., kako bi to rešil Francl .... In zato je samozavest tako važna. Pomaga, da se odločim.

Pravzaprav je nujno oboje – dvom in samozavest.

Na koncu, ko sem zadovoljen, ko se ne sprašujem več, ko nič več ne spreminjam postavitev, poteze, barve, ko si v spomin ne kličem slik drugih slikarjev in ko je v glavi vse prazno, sliko postavim ob steno, se usedem, si prižgem cigareto in jo gledam.

In tedaj si tudi jaz tiho v glavi ponovim »Anch'io sono pittore«.

Naslednji dan začnem novo bitko.

O majhnih in velikih slikah: Zadnje čase slikam manjše slike. Veliko sliko je težje napolniti z vsebino in s problemom. Vsebina pomeni, da moraš površino prekriti z barvami, kar je zamudno in ker moraš veliko časa barvati, je slikanje dolgotrajnejše in je tudi dolgočasnejše. Velika slika - več problemov. Problemi so postavitev, barva, motiv, itd.. Slikar potrebuje problem, na njem se uri, se motivira in ga rešuje.

Na malih slikah se veliko lažje sprostim. Velike slike se bojim, pristopam k njej z »rešpektom«, v glavi vem, da jo moram napolniti, vem, da bo trajalo veliko dni in tudi, da bom porabil več »grunda«, barve, čopičev in ne nazadnje

vem tudi to, da me bo veliko stala. Do velike slike imam zato že vnaprej strah in spoštovanje. Posledično se zaradi vseh teh faktorjev na sliki med delom težje odločam, žal mi je vložnega dela in težje sprejemam radikalnejše odločitve.

Majhno sliko pa lahko slikam na stojalu ali na mizi, zlahka jo lahko obračam, jo imam med delom na kolenih ali jo celo vzamem v roke. Akt slikanja je bolj intimen in vse je preprosteje.

Ker sem po več mesecev zdoma, nosim barve in čopiče zmeraj s seboj, lesene plošče si kupim in slikam tam, kjer trenutno sem. Kdor hoče slikati, bo slikal povsod. Zato nimam ateljeja in ga tudi ne potrebujem. Velika slika potrebuje velik prostor, večji odstop, več barve, večji čopič in več časa.

O uživanju pri slikanju, vsebini slik: Ko sem slikal te slike, sem zelo užival. Na nekatere od plošč sem začel slikati takoj, druge sem uporabil kot slikarsko paletto. Nekatere teh palet so se mi zdele tako lepe, da sem jih samo doslikal in so potem tudi same postale slike.

O poteku slikanja: Samo nekaj slik je narejenih »ad hoc«, ostale sem delal tudi po teden ali več. Običajno sem slikal več slik obenem. Kar nekaj sem jih, ker se nisem mogel takoj odločiti kaj z njimi, ker je na njih nekaj manjkalo ali ker nisem imel moči in poguma, da bi jih radikalno spremenil, vozil s seboj po Sloveniji tudi pol leta in jih šele pozneje končal.

O naslovih slik: Naslovi so moji šibki poskusi pesnjenja. Gre za to ali mi zvok besede ali stavka ugaja in ali mi sproža slikovno predstavo v glavi. Naslovi nimajo nobene direktne zveze s slikami. Iščem jih v dnevnem časopisju, literaturi,

latinskem slovarju, slovarju tujk, kakega tudi ukradem iz vsakdanjega pogovora. Ne morem si zamisliti, da bi moja slika imela naslov Kompozicija št. 2 ali Brez naslova. Žaljivo in brez domišljije!

O umetnostni zgodovini in vplivih: Pri mojih slikah je verjetno prisotna izkušnja ameriške lirične abstrakcije šestdesetih let in »edge paintinga« (slikarstva roba), kot tudi elementi surrealizma in suprematizma. V knjigah in po internetu sem letos videl tudi veliko izdelkov naivnega slikarstva, kjer sta me impresionirala velika sproščenost in neverjetna odkritost avtorjev. Nič spogledovanja s visoko umetnostjo, nič samovšečnosti, nič briljiranja virtuoznosti. Direktni zapis. Kaj bi dal, da vidim v živo slike John Dixona in Alfreda Wallisa. V slikah je verjetno tudi malo Kleeja. Trenutno se težko uvrstim v kak predalček. Ne vem ali sodim med surrealiste, abstraktne slikarje, moderniste .... Mogoče bo to dorekel kak umetnostni zgodovinar ali likovni teoretik.

O vsebini slik, likovni problematiki in likovni teoriji: Slike nimajo kake določene vsebine. So abstraktne, kljub vsebinskim naslovom. Ponekje spominjajo na pokrajino, ponekje se po površini spreletavajo tarče, krogi, kvadrati, znaki, pike, v rob slike se zarežejo trikotniki, itd...itd.... Značilno zame je, da kopičim elemente in da so slike bogate in polne. Kompozicija je običajno enostavna, prevladujejo navpičnice in horizontale.

Zadnje čase se mi v slikah pojavlja, poleg problema reševanja barvnega reda, tudi problem valerja.

Likovno teoretično so moje slike problematične, ker na svojih slikah združujem elemente globinskih pogledov in perspektiv s popolnoma ploskovitimi dvodimenzionalnimi rešitvami, kar po teoriji ne gre dobro skupaj. Ker se na

mojih slikah ponekje srečujeta dva koncepta - eden je barvni, drugi svetlobni – je tudi to problematično, saj tudi to po teoriji ne gre skupaj.

Vendar, že prej sem omenil, da mora slikar imeti na sliko probleme, zato je treba teorije včasih preseči, probleme izpostaviti in jih na novo rešiti. Na nekaterih slikah mi je uspelo bolj, na nekaterih manj. Vendar sem, v celoti gledano, s svojimi slikami zadovoljen. Zelo zadovoljen.

Upam, da bodo s slikami vzpostavili emocionalen stik tudi gledalci in da bodo tudi oni zadovoljni.

mag. Marko Butina ob svoji razstavi v Galeriji Tenzor na Ptuj, 2003

Tako slikar, risar, ilustrator, restavrator in predavatelj mag. Marko Butina v besedi o sebi.

orig. lin 3/5 • Autoportret • Entwurf 1973

o umetnikovi lastni podobi

Moj učitelj in fakultetni kolega, profesor Luc Menaše, profesor umetnostne zgodovine, ki je obsežen del svojih mladostnih znanstvenih raziskav v likovni umetnosti odmevno posvetil portretu in avtoportretu, si je za izhodišče pri poglobljanju v umetnikovo lastno podobo zastavil kot neizogibni dve vprašanji. Kaj pomeni lastna podoba za svojega tvorca? In drugič: kaj pomeni nek avtoportret gledalcu?

Če upoštevamo kar je Marko Butina kot umetnik zapisal o sebi in v duhu veljavnega pregovora »Reci s kom se družiš, pa ti bom povedal kdo si!«, odgovor lahko poenostavimo in brez teoretiziranja in razkrivanja že znanega zapišemo, da umetniški avtoportret praktično vključuje vse, kar je povezano z njegovim tvorcem. Avtoportretno podobo umetnika v klasičnem pomenu upodabljajoče umetnosti predstavlja slika, risba, grafika, kip ali fotografija, njegov avtoportretni zunanji videz, kot tudi njegova življenjska zgodba, torej likovni in vsebinski vtis zabeležene upodobitve tvorca. Ob srečanju z umetnikom pa oblikuje ter dopolnjuje njegovo podobo vsekakor nenadomestljivo tudi vse, kar je povezano z njim.

Težko pa lahko velja isto za vse tiste »zaprisežene« moderniste, ki se oblikovno in vsebinsko pri snovanju novega in še ne vidnega, razen v zanikanju, dosledno odrekajo vsakršne preteklosti. Zaradi njihove načelnosti in zvestobe prevzetim modernističnim načelom, ne moremo pričakovati, da bi se ti kdaj prepustili slikanju (risanju) kakega portreta, še manj upodabljanju samega

sebe v klasični avtoportretni maniri. Morda tiči problem njihovega prehitrega izginjanja v anonimnosti in ob večinoma neobstojni naravi njihovih umetniških stvaritev tudi v nekompromisnem zavračanju upodabljanja lastnih obrazov, tako v risbi, sliki ali fotografiji. Še tako nedvomno prepoznavna in prepričljiva pristnost njihovega ustvarjalnega početja ter vsega kar jih spremlja, ne more nadoknaditi možnosti in sposobnosti fiktivnega zamišljanja njihovih obličij, kar za vzpostavitev celostne osebnosti umetnika zagotavlja prisotnost oz. vloga avtoportreta.

Srečanje z lastnimi podobami Marka Butine, skupaj z njegovimi uvodno zapisanimi mislimi o lastnem slikarstvu, o razmišljujočem odnosu do likovne ustvarjalnosti ter njegovo tenkočutno poglobljanje vase, nam vsem, ki smo se z umetnikom srečevali, nedvomno pomembno pripomore do presenetljivo zanesljive in popolne avtoportretne celote.

Z vpogledom v umetnikovo življenje, s postavitvijo v čas njegovega celotnega delovanja, si skupaj z njegovo fizično zabeleženimi lastnimi podobami tudi drugače približamo njegovo osebnost in si jo spominsko na novo osvežimo.

Vsaj za tako pomembna, kot so priznanja, ki jih je slikar Marko Butina dobil za svoje inovativno likovno delovanje, pa smemo šteti tudi umetniku naklonjena številna strokovna mnenja likovnih kritikov in umetniških kolegov. O njem govorijo kot o sodobnem in samosvojem likovnem ustvarjalcu, ki je odgovorno in polno živel kot pristen

intelektualec. Umetnik je pogled na umetnost še dodatno bistril iz zahtev restavratorskega dela. Poglobljeno je praktično spoznaval vsa zgodovinska likovna obdobja in vzdrževal kritičen odnos do lastnega umetniškega snovanja. Umetnik se je tako, ob zavedanju nenehnih nujnih sprememb in ob razkrivanju le teh, med prvimi na slovenskem poglobil tudi v ustvarjalne likovne razsežnosti, ki jih nudi računalniška tehnologija (grafike).

Naletel pa je tudi na omejitve. Kot šolnik, profesor risanja in slikanja in kot restavrator je moral popularizirati umetnostne dobrine preteklosti in bil zaradi zavezanosti do izročila in znanj programsko vezan njihovem ohranjanju, vzdrževanju in posredovanju. Kljub temu pri lastnem delu ni imel skušnjav, niti ni izrabljaj priložnosti, da bi se nekritično pridružil ter poglobljaj v iskanje in odkrivanje platform umetnosti nemogočega. Že zaradi sprejetih zadolžitve ne bi bilo etično, da bi živel in intermedijsko deloval v duhu in na način tistih ustvarjalcev – tvorcev sodobnih umetnin, ki kot avtorji ne verjamejo v kakršno koli trajnost.

Vendar se je Marko Butina v svojem optimističnem, življenju naklonjenem razpoloženju, v zanj značilni sproščeni radovednosti in odprtosti, v 30 letni dobi delovanja lotil ter izpeljal vrsto za sodobnost značilnih likovnih podvigov. Že takoj po prehodu iz kiparskega v drugi letnik slikarstva, je za svoje akademjsko vsebinsko izhodišče izbral ne ravno modno, a zato toliko bolj aktualno figuraliko. V letih študija in še kasneje je ustvarjalno predanost človeškemu liku uspel temeljito nadgraditi z izrednim občutkom za risbo,

za kompozicijsko obvladanje prostora in ploskve. Pri tem je trajno zavzel raziskovalni odnos do barvne obdelave slikovne ploskve s poudarkom na njenem členjenju v pasove in kvadrate, ki jih vsebinsko oživlja z vnašanjem znakov v funkciji simbolov.

Nuja po izražanju vsebine in izkustev vsakdanjega življenja, ki sta ju narekovala prostor in čas, je postala umetnikovo osebno ustvarjalno vodilo. V slikanih figuralnih kompozicijah je z enako likovno obravnavo upodabljal ekspresivno posplošeno podobo človeka kot v ploskev spremenjen prostor okrog njega. Ozadja, stene prelepljene z med seboj prekrivajočimi se in izpodrivajočimi se reklamnimi oglasi, so v obledelosti in cenenosti postala ozadja in prostor našega bivanja, življenje obvladujočemu potrošništvu v jedek posmeh.

Da se mora skozi utesnjenost minljivih papirnatih ozadij, ob prisotnosti številnih drugih oseb, tudi njemu najbližjih, prebijati tudi sam umetnik, je brez olepševanja opozoril na izviren način. Marko Butina s črnimi očali, ki se podoben nebogljenemu slepcu tipajoče z belo palico premika mimo brezdušnosti drobnih reklam, upodobljenih enkrat s fiktivnimi, mojstrsko naslikanimi, drugič pa v kombinaciji s pravimi, nalepljenimi reklamnimi ostanki - s svojim zavajajočim iluzionizmom so same po sebi atraktivni in resnični dokument sedanjega časa, je eden zadnjih umetnikovih slikarsko obravnavanih avtoportretov. Ta pretresljiva slika (prvotno del slike z naslovom »Metro« 87/88«, mešana tehnika na papirju, 490 x 170 cm) je, ko

je bila še cela, po velikosti spominjala na velikanske jumbo plakate in bila, prej ko ne, vsebinsko v posmeh vsem tistim, ki Slovenijo zavajajoče poneumljajo z nedotakljivim plakatnim onesnaževanjem. V zdajšnjem tranzicijskem času izmenjavanja oblasti in kapitala predstavljajo namreč plakati, kot formalističen okvir demokracije, nedvomno modro nadomestilo preživelih gigantskih zapisov nekdanjih prav tako nedotakljivih političnih parol. Privilegij, ki enim prinaša izdaten profit.

Nespregledljivi koridorji velikih potrošniških plakatov so nedvomno umetnika pripeljali na idejo, da bi lahko služili tudi kulturi. Plakati ostajajo namreč navkljub neumornemu pobalinskemu uničevanju avtobusnih postajališč, kašipotov, uličnih napisov in še drugega, edini spoštljivo nedotaknjeni. Se pravi, da jemlje prebivalstvo Slovenije plakate velikane za svoje.

Utopična zamisel umetnika, da bi pred kopaljščem na Savi na Ježici v Ljubljani postavil šest jumbo plakatov (2008) z grafikami, risbami in ilustracijami, ki naj bi predstavljali njegovo razstavo na prostem, se ni uresničila. V Ljubljani že v času vladavine Jugoreklame, kultura na plakatih ni imela svojega mesta, oziroma je mesto moralo za vsakršno oglaševanje kulturnega dogodka nesramno veliko plačevati, in zakaj naj bi bilo zdaj v tržnem liberalnem kapitalizmu drugače.

Vsestransko v sodobno umetnostno snovanje vpeti slikar Marko Butina bi s takšno, s plakati velikani, zgolj na risbi zasnovano predstavitvijo, nedvomno pritegnil načrtovano oglaševalno pozornost. Dobra risba vedno pritegne zanimanje in občudovanje, saj se dovršenost in mojstrstvo kakršnega koli izdelka, tudi umetniškega, vedno ceni. In vsestranskemu slikarju, ki mu razne prakse umetniškega

delovanja niso bile tuje, so njegovi sodobniki priznavali izjemnost, še posebno zaradi odličnih risb.

Poleg figuralnih študij, portretov in krajinskih motivov je slikar in odličen risar v kontrastni črno beli maniri, z zgolj obrisno tenko črtno risbo in z uporabo slikovito zgoščenih temin, kompozicijsko dovršeno zasnoval vrsto vznemirljivih, likovno domišljenih stripov. Zanimivo, da je prav v stripe vključenih največ nastopajočih oseb z lahko prepoznavnimi umetnikovimi avtoportretnimi potezami obraza oziroma glave. Včasih humorno, že kar karikaturno preoblikovano, tipizirano okroglo, s sem in tja temno poraščeno glavo, s komaj opaznimi naprej počesanimi lasmi, z velikimi temno uokvirjenimi očali, pristriženimi brki in debelejšo zaokroženo konico nosu, si je pač lahko privoščil le fizično lepo raščeni dobrodušni umetnik Marko Butina. K popestritvi njegovih stripovskih zgodb so sodile tudi primerno spreminjajoče se grimase obraza.

Psihoanalitično se je Marko Butina poglobljal v svoj mladostni obraz z delanjem grimas še pred vstopom na akademijo. Prav zaradi mladeničevega poglobljenega opazovanja malenkostnega spreminjanja obraznih grimas in izrisovanju tako dobljenih karakternih potez, so v izbor razstave avtoportretov vključene vse štiri najstarejše risbe s svinčnikom z letnico 1969.

Za razstavo odbranih pet avtoportretov iz obdobja študija na akademiji, v svoji različnosti že nakazuje raziskovalno naravnost s sedanostjo povezanega in v prihodnost zazrttega študenta. Snop črt s svinčnikom pri prvem realističnem poglobljanju v lastno podobo, je zamenjal z grafično, kontrastno črno belo risbo, na ozkem, pokončno odtisnjem formatu, risarsko do skrajnosti reduciranim

avtoportretu (linorez, dat. 1971 oz. 1973). Radikalni naslon na kubistično, vsekakor avtorsko predelano stilno izhodišče, je slikarja, ki je že v prvem letniku zapustil študij kiparstva in karikaturno stilizirano uspešno iz gline zgnetel manjši avtoportret (1970-1971), že na samem začetku vodenega študija usmerilo v skopo ekspresionistično poenostavljanje: naj je modeliral, slikal ali risal.

V mejah realnega je ostal tudi pri snovanju akvarelno skopo, s ploskvami bolj dekorativno kot razpoložensko obarvanih, malih, k nam (v enface) zazrtih, s tušem izrisanih avtoportretih (1970 – 1976).

Proti nam obrnjeni, dejansko v zrcalo zazrti, še vedno na realistično portretno maniro oprtih je tudi večina kasneje nastalih avtoportretov, tako s tenkimi črtami impresionistično mehko narisana umetnikova naravna lastna podoba in to kar na rjavem ovojnem papirju. Tudi z letnico 1983 datirani veliki, s tušem narisani avtoportret, z velikimi oglato obrobljenimi očali opremljeno moško, neobrito obličje umetnika, postaja vse bolj tipična, v znak spreminjajoča se slikarjeva nadaljnja upodobitev samega sebe.

Toplo, vendar tesnobno opazujoč naprej uprt pogled, obrobljen s temnimi širokimi okvirji očal, včasih večkrat ponovljen z nizom izrezov, ki po zamisli kompozicijsko spominja na likovni princip pripovedovanja v stripu, učinkuje samosvoje prepoznavno umetnikovo avtoportretno opazovanje samega sebe (1986). Takšno stripovsko sledenje lastni podobi, v za stripe značilnih poljih, najdemo v tem času na številnih njegovih večjih, s tušem izrisanih listih, izjemoma pa tudi na manjšem, naknadno v enem pasu odrezanem formatu. Z avtorjevo podobo v vsakem polju posebej, kot tudi z vsaj navidezno neskončnim nizom

teh slikarjevih malenkostno spreminjanih in zato oživiljenih obrazov, vzpostavljamo lahko nenavaden dialog.

O umetnikovi nuji po tovarištvu in družabnosti, ki ju je s svojo prijazno človečnostjo izžareval do svojih bližnjih in sodelavcev, sledimo lahko tudi na nekaterih njegovih slikah, tako na podobi družjenja za omizjem, s sodelavci Restavratskega centra (1988).

Nekaj teh svojih avtoportretov, združenih z drugimi svojimi risbami in s tem sestavljenih v povsem novo zgodbo, je Marko Butina vnesel tudi na že omenjene grafike formata jumbo plakatov. Enega izmed njih so lani plastificirali njegovi makedonski prijatelji ob spominski, njemu posvečeni razstavi v Skopju. Zaključek prikaza niza umetnikovih avtoportretov v zgoraj nakazani neločljivi povezavi s celotnim njegovim odgovorno opravljenim delom, umetniškim snovanjem in ustvarjalnim razmišljanjem, spomin na bivanje slikarja, risarja, grafika in restavradorja, pa je z mislijo na večno negotovost umetniškega odzivanja na sedanost zabeležen v že omenjeni umetnikovi lastni podobi nemočnega slepca. Pač izraz odgovornega umetnikovega nenehno kritičnega razmišljanja o lastnem početju. Brez lažne skromnosti ali praznega samozadovoljstva sklepno zaključuje umetnik razmišljanje o svojem delu: »Vendar sem, v celoti gledano, s svojimi slikami zadovoljen. Zelo zadovoljen. Upam, da bodo s slikami vzpostavili emocionalen stik tudi gledalci in da bodo tudi oni zadovoljni«.

prof. dr. Mirko Juteršek

življenjepis

Marko Butina se je rodil 28. februarja 1950 v Mariboru. Po gimnaziji je leta 1976 diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, prvo leto na oddelku za kiparstvo nato pa na oddelku za slikarstvo pri prof. Kiarju Mešku in prof. Janezu Berniku. Leta 1979 je končal še magistrski podiplomski študij iz restavradorstva pri prof. Francu Kokalju. Nato je poučeval likovni pouk na več osnovnih šolah, dve leti predaval likovno kompozicijo na Centru strokovnih šol - fotografska smer in eno leto predaval predmet likovna teorija na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo. Leta 1987 se je zaposlil na Restavratorskem centru kot restavrator na področju "štafelajnega" in stenskega slikarstva. Od leta 1999 do 2005 je poučeval predmet ateljejsko risanje in slikanje na Visoki strokovni šoli za risanje in slikanje v Ljubljani. Umril je 19. maja 2008 na Ohridu v Makedoniji.

OBČINA PIVKA

Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije

Slikar Marko Butina v lastni podobi

založnik

Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije
zanj
generalna direktorica dr. Jelka Pirkovič

besedila

mag. Marko Butina
prof. dr. Mirko Juteršek

fotografija

Valentin Benedik

oblikovanje

Martin Kavčič

tisk

Camera d.o.o., Ljubljana

tisk so omogočili

Občina Pivka
Občina Postojna
Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije

Ljubljana, marec 2010

